

19 november 2023 (33e zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

De feestdagen en de tijd om cadeaus te geven naderen en je zult ongetwijfeld binnenkort iemand, of je dierbaren, een cadeau geven voor Kerstmis. Als je een cadeau geeft, verwacht je niet dat de ontvanger het volgende jaar terugkomt, met het cadeau in de originele verpakking, om het terug te geven aan de gever. Zeggende: “*Hier, ik geef je je cadeau terug. Ik heb het niet aangeraakt. Het is niet beschadigd. Het is in de originele staat... Hier heb je je eigendom terug*”. Deze absurde situatie laat ons soms de absurditeit van ons leven zien wanneer we uit angst niet durven te leven... Wanneer we uit angst, om ons leven en onze gezondheid te behouden, weglopen van onze talenten uit angst om fouten te maken... De dienaar die in de vreugde van de Heer komt, is eenvoudigweg “*over weinig*” trouw geweest!

Iemand in de avond van zijn leven zei eens tegen me: “*Ik denk dat ik mijn leven heb gemist*”. Deze persoon —die te veeleisend was voor zichzelf— herkende geen bijzonder talent... maar hij was niettemin het voorbeeld van een dienaar nederig en trouw in een paar dingen! Sommige mensen zijn soms zo hard voor zichzelf dat ze denken dat hun leven een mislukking is. Maar het Evangelie herinnert ons eraan dat in ieder van ons, op elke leeftijd, er facetten van onze persoonlijkheid zijn die nog kunnen groeien en verbeteren met de tijd...

Zijn wij in die zin niet de drie dienaren in de gelijkenis? Zijn we niet vermengd met angsten en momenten van vertrouwen; lafheid, maar ook moed: “*Ik was bang en ben uw talent in de grond gaan verbergen*” Maar naast onze onze angsten zijn er ook heldere delen in ons, waar we ontwikkelen wat we hebben ontvangen, ieder naar zijn bekwaamheid!

Laten we, geconfronteerd met wat we hebben ontvangen, nederig erkennen dat we niet allemaal “*gelijk*” zijn. Onze talenten, onze vrijheid en onze gezondheid verschillen van persoon tot persoon. Maar als we niet gelijk zijn, kunnen we wel echt “*gelijkwaardig*” zijn in onze relatie met het leven, in de manier waarop we het beste maken van wat ons is toevertrouwd. Hoe kunnen we dit doen? Nogmaals: door trouw te zijn in een paar dingen, “*over weinig*”. Het kan een relatie of vriendschap zijn, een belofte die wordt nagekomen, een uitgestoken hand...

We verschillen van elkaar en zijn niet gelijk maar we zijn wel echt *gelijkwaardig*. Als we vertrouwen hebben zijn we allemaal gelijkwaardig in Gods ogen. Er is iets heel opvallends aan deze gelijkenis, die snel verkeerd begrepen kan worden als je je niet concentreert op het einde. Het is dit : de woorden van de Meester zijn hetzelfde voor wie 5 of 2 talenten heeft verdiend! De gelijkenis is geen uitnodiging tot grotere rijkdom. Ze nodigt ons niet uit om andere talenten te hebben. Het wil dat we onze talenten anders gaan zien.

Dus als het leven ons niet gelijk heeft gemaakt in wat we hebben *ontvangen*, kunnen we gelijkheid ontdekken in de manier waarop we ons leven beleven en geven... door —zoals de tweede lezing zegt— “*kinderen van het licht*” te worden. Licht wordt gegeven, licht wordt doorgegeven! Heeft een leven niet meer waarde in de mate waarin het wordt gegeven?

Laten we onze tijd dus niet besteden aan het verzamelen en verwerven van talenten die we niet hebben, maar laten we de tijd nemen om de talenten die we hebben ontvangen nederig te verwelkomen, zodat we ze vrucht kunnen laten dragen, in ware relaties!

Dan worden *vijf* talenten echt *vijf andere* talenten:
vijf vingers van onze gesloten hand
worden misschien vijf andere vingers, open om te geven.

Twee talenten worden *twee andere* talenten:
Twee door het leven vermoeide handen
worden twee uitgestrekte handen
om degene die roept te verwelkomen.

Zelfs als we ongelijk zijn, is het leven een dagelijks geschenk. Een ongelooflijk cadeau. Laten we het niet elke avond voordat we gaan slapen terugleggen in Gods handen... met de verpakking!
Amen.